

радостъ: роди се тази нощъ въ вашата пещера Христосъ, Спасителятъ на всички човѣци. Идете и разкажете за това между народа.

Овчаритѣ отидоха въ пещерата, надъ която сияеше чудната звезда. Тамъ, положенъ въ ясли, лежеше Младенецътъ, Който носѣше спасение на всички народи и идваше да възвести Божията воля на земята. Споредъ обичая, овчаритѣ поднесоха дарове, поклониха се на Спасителя и тръгнаха въ разни страни да възвестятъ между човѣцитѣ радостната вестъ.

Цѣлата природа се възрадва тази нощъ, и всѣки и всичко тръгна да стори поклонъ и да сложи даръ предъ Онзи, Който идваше на земята да бжде мъченъ и разпнатъ за спасението на грѣшнитѣ. Всички пѣтища и пѣтеки, които водѣха къмъ пещерата, бѣха задрѣстени отъ човѣци — бедни и богати, мъдри и прости, които идваха отъ близки и далечни страни да се поклонятъ на Божия синъ и да зърнатъ лицето Му.

Три дни и три нощи около пещерата приличаше на мравунякъ. На третия день вечерта дойде редъ на маслината, палмата и елата, и тѣ да се поклонятъ на Спасителя и да Му поднесатъ своитѣ дарове.

Първа при него отиде маслината. Тя се поклати смирено и дълбоко предъ Младенеца и Му поднесе въ даръ своитѣ позлатени плодове. Спасителятъ прие съ радостъ дароветѣ на маслината и я благослови навѣки да бжде символъ на мир-

ния трудъ и на благоденствието на човѣцитѣ.

Когато маслината се върна на хълма, при палмата и елата, тя цѣла сияеше отъ радостъ.

— Азъ Го видѣхъ, азъ Го видѣхъ! — викаше тя. — Той ме благослови, той ме благослови!

Втора отиде да Му се поклати палмата. Тя Му поднесе своята зелена корона, да Го пази отъ слънчевъ пекъ, отъ дъждове и бури. Иисусъ я благослови да бжде закрилница и утешителка на уморенитѣ и заблуденитѣ пѣтници въ пустинитѣ.

Палмата се върна при своитѣ посестрими и тѣ едвамо жаха да я познаятъ — тъй високо, високо бѣ вдигнала глава тя. Само широкитѣ ѝ листа леко се полюляваха и шепнѣха:

— Благословени сме, благословени сме!...

Дойде редътъ и на елата. Но тя стоеше замислена и тъжна и не се решаваше да се яви предъ Спасителя, защото не знаеше какъвъ даръ да Му поднесе. Тя нѣмаше нито позлатенитѣ плодове на маслината, нито зелената корона на палмата. Нейниятъ плодъ за нищо не можеше да Му послужи, а остритѣ ѝ като игли листа биха изболи бѣлитѣ Му рѣчички.

— Хайде, сестро, ти нѣма ли да се поклатишъ на Спасителя? — подканяха я маслината и палмата.

А елата, обронила къмъ земята клони, отъ срамъ и мъка се разплака. Отъ всѣко клонче, отъ всѣка иглица бликнаха чиститѣ ѝ сълзи.